

מ"ת 21120/03/14 - מדינת ישראל נגד מ' ה'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
מ"ת 21120-03-14 מדינת ישראל נ'
ה'(עציר)
בפני כב' השופט ד"ר שאול אבינור

29 אפריל 2014
מ"ת 21067-03-14

המבקשת
נגד
המשיבים

מדינת ישראל
מ' ה' (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד עדי חביב

ב"כ המשיב: עו"ד בקרמן אסף

המשיב: הובא ע"י שב"ס

<#1#

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בהתאם להוראות סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים).

פרטי כתב האישום:

נגד המשיב הוגש כתב אישום, בו הואשם בעבירות של פגיעה כשהעברייין מזוין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ואיומים.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הגיע לבית אחותו, המתלוננת, ומשהבחין בה מעשנת נרגילה, איים עליה בפגיעה שלא כדין בכך שאמר כי ירצח אותה, והכל בעודו אוחז בסכין.

בנוסף, המשיב תקף את המתלוננת בכך שהיכה אותה בכל חלקי גופה באמצעות אגרטל ממתכת וכן פצע את המתלוננת בכך ששבר את הנרגילה והכה אותה עם שבר הנרגילה ברגלה. כתוצאה מן התקיפה, נגרמו למתלוננת

עמוד 1

חבלות והיא נזקקה לתפריים.

עוד יצוין כי המשיב תושב שטחי הרשות הפלסטינית, שהה בעת ביצוע המעשים הנ"ל, בישראל, שלא כחוק.

התשתית הראייתית:

לא היתה בין הצדדים מחלוקת של ממש על קיומה של התשתית הראייתית, הנדרשת בשלב זה של ההליך.

ההגנה אמנם טענה לקשיים ראייתיים, שעיקרם בכך שהמתלוננת מסרה כי עשתה סולחה עם המשיב, ואף ציינה כי, מעשיו של המשיב נעשו "בטעות".

ואולם, מעשיו של המשיב מדברים בעד עצמם. יתר על כן, בשלב זה של ההליך נדרשת תשתית ראייתית של ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום ולא למעלה מכך. אין בית המשפט, הדין בבקשה כגון דא, בוחן את מהימנות ראיות התביעה, בחינה אשר תיעשה - ככל שתידרש - על ידי המותב שידון בכתב האישום לגופו.

עילת המעצר והאפשרות לקביעת ערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של המשיב פחותה מזו של מעצר:

נוכח התשתית הראייתית שבחומר החקירה, כפי פורט לעיל, ממילא ברורה עילת המעצר.

מדובר באירוע של אלימות כאשר המשיב עצמו הינו בעל עבר פלילי הכולל שלוש הרשעות קודמות.

יתר על כן, נגד המשיב תלויים ועומדים תיקים נוספים, לרבות, בגין תקיפה אשר ביצע כלפי המתלוננת, ואשר בו לא התייצב לדיון בעניינו הגם שדובר במועד שנקבע בנוכחותו.

אכן, גם בהתקיים התשתית הראייתית הנדרשת, כמו גם עילת מעצר, על בית המשפט לשקול אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של קביעת ערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של המשיב פחותה מזו של מעצר; והכל בהתאם להוראות סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים.

יחד עם זאת, בנסיבות המקרה דנא לא ניתן לנקוט בדרך של חלופת מעצר.

מתוך תסקיר המעצר, שנערך על ידי שירות המבחן, עולה כי אין מקום לשחרור המשיב לחלופת מעצר.

תסקיר שרות המבחן הינו מפורט ומנתח את נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של המשיב. תסקיר המעצר מציין, בין השאר כי המשיב מתקשה לגלות הבנה לבעייתיות המאפיינת את התנהגותו כלפי המתלוננת ובנסיבות אלה, המסוכנות הניכרת ממנו הינה ברורה.

אשר על כן אני מורה בזה על הארכת תקופת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

נקבע בזה דיון בתיק העיקרי, לפי הוראות סעיפים 143 ו-144 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, **בפני כב' השופט סג"נ בני שגיא ליום 1.6.14 בשעה 09:00.**

ניתנה והודעה היום כ"ט ניסן תשע"ד, 29/04/2014 במעמד הנוכחים.

ד"ר שאול אבינור, שופט